

Gặp nhau giữa chốn hồng trần

ISSN: 2734-9195 09:00 11/09/2025

Chúng ta gặp nhau giữa chốn hồng trần, mỗi người đều chỉ là khách qua đường, hãy để lại dấu ấn là sự tử tế, bởi khi cuộc đời khép lại, chẳng ai mang theo được của cải hay danh vọng, chỉ còn lại nghiệp thiện hay ác đã gieo.

Tác giả: **Trà Bình**

Giữa dòng đời cuộn cuộn, con người chỉ như lũ khách tạm dừng chân nơi quán trọ hồng trần. Đến rồi đi, gặp rồi xa, tất cả chỉ là thoáng chốc. **Đạo Phật** gọi đó là vô thường: vạn vật đổi thay từng sát-na, chẳng có gì trường tồn. Hiểu lẽ ấy, ta nhận ra đời sống không phải để tranh đoạt, mà để học cách thấu cảm và sống thiện lành.

Trong cõi đời nhiều biến động, ai cũng trải qua đủ cung bậc: có cười thì cũng có khóc, có gian truân thì cũng có lúc thanh thoi. Đức Phật dạy: **khổ đau** là bản chất của đời sống, nhưng từ khổ đau con người tìm ra giác ngộ. Nếu biết đón nhận thử thách bằng tâm bình thản, vết thương sẽ trở thành ký ức để ta biết trân trọng sự an nhiên. Khi đó, cuộc đời không còn là chuỗi bi ai, mà là hành trình học cách buông bỏ, tha thứ và yêu thương.

Trong vòng nhân duyên, gặp gỡ hay chia lìa đều do hợp tan. Nhưng ý nghĩa của cái duyên nằm ở cách ta đối xử với nhau. Một câu nói ác ý có thể để lại vết sẹo khó lành, trong khi một lời ái ngữ lại có thể hàn gắn tình yêu thương. Đức Phật khuyên giữ tâm từ bi, khẩu nghiệp thanh tịnh. Sống giữa đời, điều ta trao đi không chỉ là tình cảm mà còn là nhân quả cho chính mình. Người có lòng thương, lời nói ôn hòa, ánh mắt bao dung thì đi đến đâu cũng tạo được sự bình an.

Người giàu hay nghèo, sang hay hèn, rớt cuộc cũng chỉ là thân phận tạm bợ. Khi thân này trả về cát bụi, mọi hơn thua đều trở nên vô nghĩa. Điều còn lại chính là cách ta đã sống: có tử tế, có vị tha hay chưa. Nhìn như vậy, ta mới bớt khắt khe, biết thương người như thương mình. Thái độ ấy không phải chỉ hiện ra trong những việc lớn lao, mà trong cả điều giản dị: Chia sẻ miếng cơm, trao cho nhau niềm vui, nụ cười...

Trong xã hội hôm nay, con người dễ cuốn vào vòng bon chen mà quên mất tình thương. Đôi khi chỉ vì cái lợi nhỏ mà làm tổn thương nhau, để rồi tự mình rơi vào cô đơn. Thực ra, mọi vinh hoa phú quý rồi cũng như cát bụi, chỉ có tình người mới còn lại. Bởi thế, sống giữa đời, điều quý giá không phải là địa vị, mà là biết sẻ chia, nâng đỡ kẻ yếu hơn mình. Nhìn vào những tấm gương nơi đời thường: Như hành động người trẻ nhường chỗ cho người già trên xe buýt, những em nhỏ góp đồng tiền nhỏ ủng hộ đồng bào lũ lụt... Vậy ta mới thấy tình thương chưa bao giờ vắng bóng, chỉ cần ta chịu mở lòng để nhận ra.

Triết lý Phật giáo hiện hữu trong từng mối quan hệ hằng ngày. Khi ta tìm lời chê bai để thay bằng khích lệ, khi dùng ánh mắt khinh thường để trao nụ cười cảm thông, chính là lúc ta gieo hạt lành cho mình và cho người khác.

Từ bi không phải điều lớn lao, mà chỉ là việc biết đặt mình vào người khác, biết thương người như thương mình. Có một câu chuyện nhỏ ở trong chùa như sau: một người lỡ làm đổ chén cơm cúng, thay vì trách mắng, vị sư chỉ mỉm cười dọn

đẹp và nói “dù là một hạt cơm rơi xuống đất vẫn nuôi được loài kiến”. Chính cái nhìn hiền hòa ấy mới khiến lòng người lắng lại và học được bài học về sự bao dung.

Chúng ta gặp nhau giữa chốn hồng trần, mỗi người đều chỉ là khách qua đường, hãy để lại dấu ấn là sự tử tế, bởi khi cuộc đời khép lại, chẳng ai mang theo được của cải hay danh vọng, chỉ còn lại nghiệp thiện hay ác đã gieo. Nếu biết sống vì nhau, thế gian sẽ bớt đi những tiếng thở dài và thêm nhiều nụ cười. Nếu biết nâng đỡ nhau, những vết thương lòng cũng dần được xoa dịu. Và nếu biết trân trọng từng khoảnh khắc, ta sẽ thấy kiếp người vô thường này trở nên ý nghĩa.

Hãy để cuộc đời là hành trình học cách yêu thương và tu dưỡng tâm từ. Sống trong hồng trần mà không vướng bụi hồng trần, ấy mới là tự tại, an nhiên.

Tác giả: **Trà Bình**